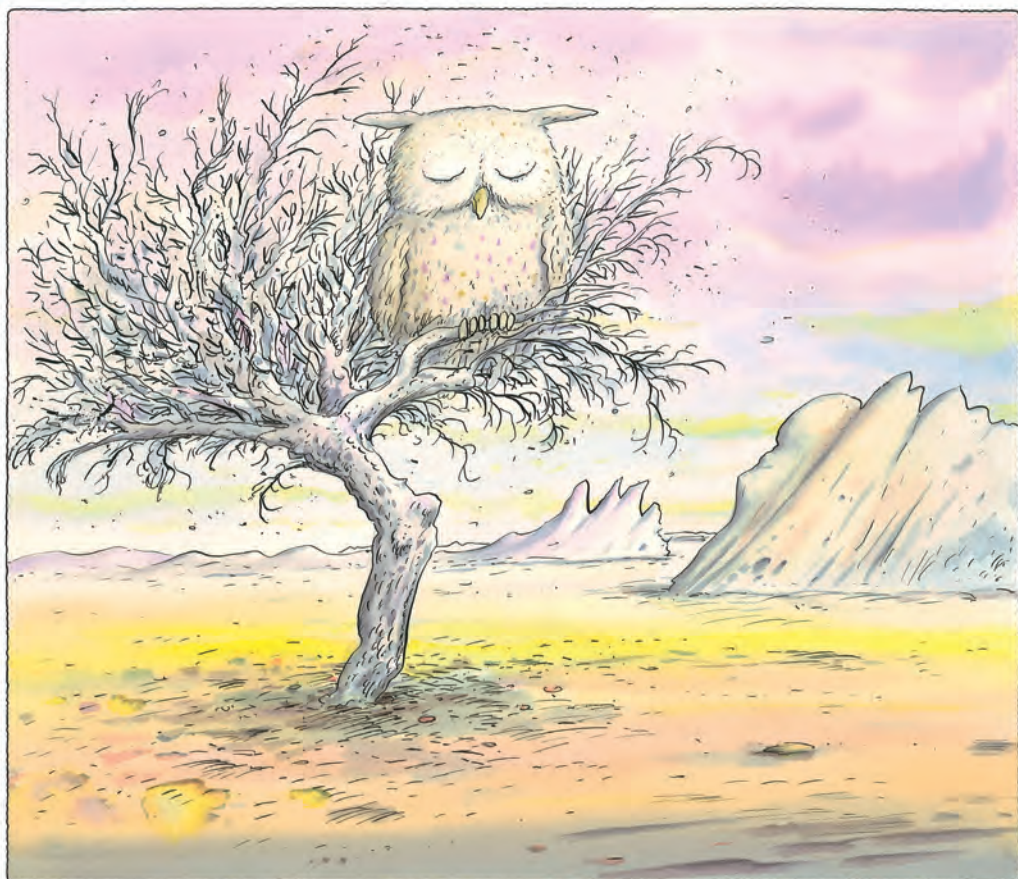

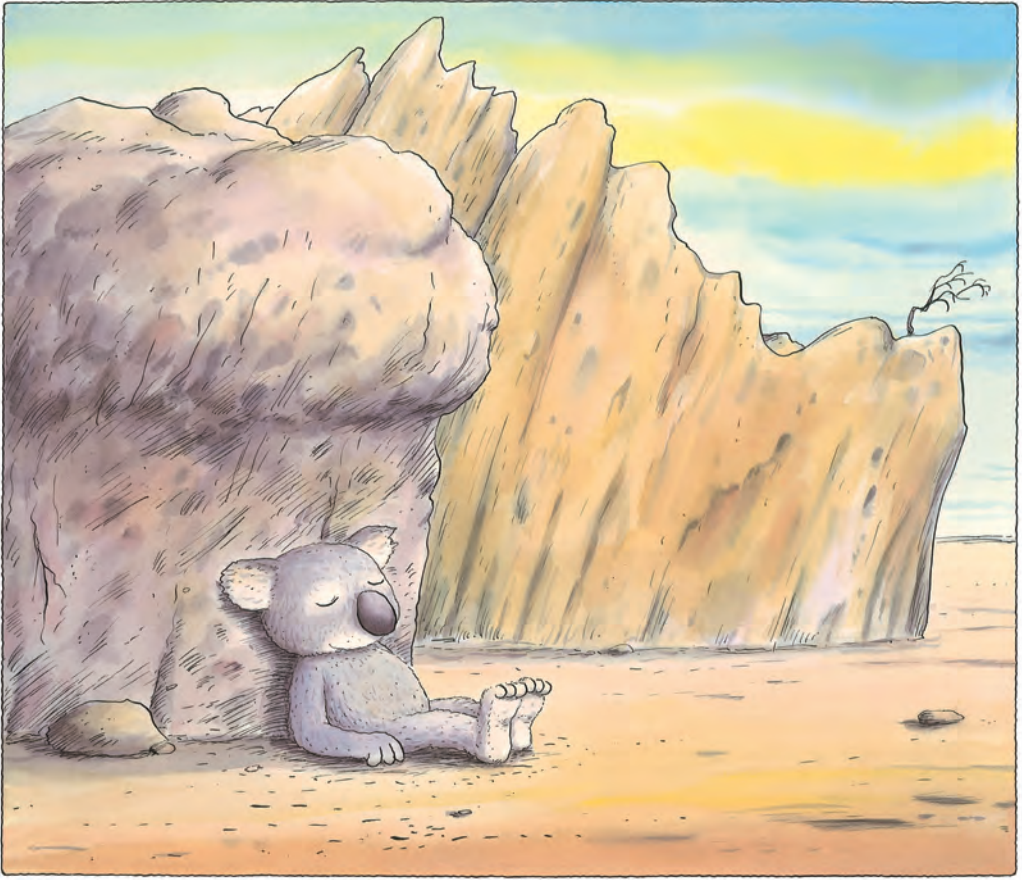

Valahol, meglehetősen messze innen, van egy kopár,
mégis gyönyörű ország.

Csönd van, semmi zaj nem zavarja az álmot.

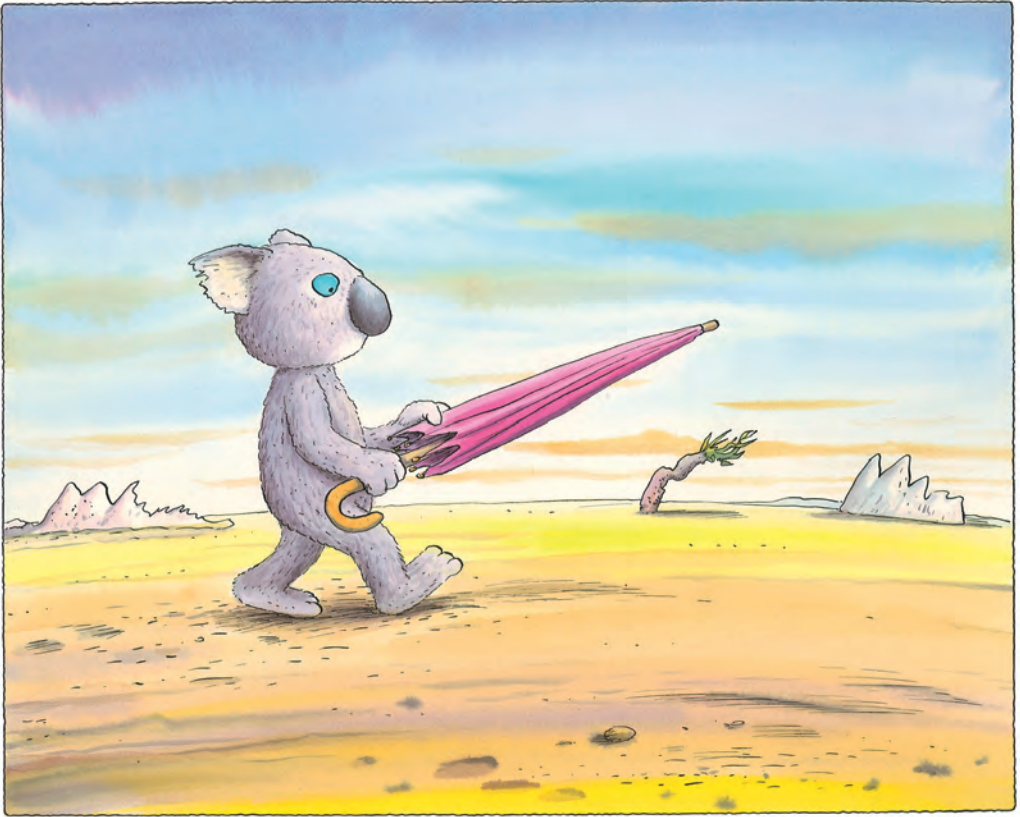
Ez az ősöreg bagoly például, itt a képen,
már öt napja és öt éjszakája alszik ennek
a kiszáradt fának az ágai közt.

Vagy itt van mindjárt Kokó, a görbeorrú medve.
Neki egy szikla árnyékában esett a legjobban
az alvás.

Egy napon, amikor Kokó éppen a kedvenc helyén aludt és álmodott, különös madár ereszkedett le a sziklára. Öreg madár volt, hosszú, ősz szakállt viselt. Talán szakállas saskeselyű volt, de ezt már senki sem tudná megmondani. Az viszont biztos, hogy egy piros esernyő volt nála, ami mégiscsak feltűnő, ha belegondolunk, hogy ezen a vidéken szinte soha nem esett. A vén madár nézte egy darabig az alvó Kokót, aztán a lába elé ejtette az esernyőt, és elrepült.

Amikor fölébredt, Kokó értetlenül bámulta az ernyőt. Még soha nem látott ilyen tárgyat. Azt sem tudta, hogy ki lehet nyitni. Azt hitte, sétabot. Nyomban ki is próbálta: elindult sétálni.

Találkozott egy teknősbékával.

– Gyere csak közelebb, kicsi medve! – szólította meg a teknős. – Nyisd ki azt az esernyőt, jólesne a hűsítő árnyék. Majd’ meghalok szomjan.

– Miféle ernyőt? – csodálkozott Kokó. – Csak nem ezt?! És hogyan nyissam ki?

A teknős elmagyarázta neki.

Kokó kinyitotta, és a teknős fölé tartotta az esernyőt – hát azon nyomban záporozni kezdett az ernyőből a víz, egyenesen a teknős páncéljára! – Aha! – kiáltott föl Kokó. – Szóval ezért hívják esernyőnek. Mert esik belőle az eső! Ez csak természetes!

– Nincs ebben semmi természetes – tiltakozott a teknős. – Inkább természetfeletti. Ez bizony egy varázsernyő. Jól vigyázz rá, kicsi medve!